

и батареите на дясния фланг оставиха турците да се приближат и да проникнат дълбоко зад фланга. Моментът беше критичен. Командирът на бригадата заповяда на бригадната поддръжка да мине въ контратака. Сам бригадният командир, началникът на щаба му, командирът на 2-и полк и началникът на бригадната поддръжка насочиха револверите си към отстъпващите войници и, стреляйки над главите им, заповядаха да се върнат. По тоя начин ги принудиха да заемат отново окопите си. За да подкрепят пехотата против турците, които се бяха приближили и влезли въ закрито пространство, нѣкои батареи изтикаха орждия на ръце, заеха откритата позиция и откриха огън по турските вериги и съгъстените части отъ 1000 — 1500 метра. На това турската артилерия не можа да попречи, защото, следъ едночасовъ бой, въ който двете батареи отъ колоната на подполковникъ Кацаровъ взеха съ своя фланговъ огънъ най-живо участие, всички турски батареи, които биеха бригадата, бяха принудени да млъкнат, и повече не се обадиха. Наистина, южно отъ двете млъкнали батареи, при Тузакли, се появи къмъ 3 ч. 30 м. сл. пл. една планинска батарея. Тя откри бързъ и, навѣрно поради голѣмото разстояние, съвсемъ недействителенъ огънъ. Двете батареи отъ колоната на подполковникъ Кацаровъ насочиха огъня си противъ турската пехота. Но и тоя огънъ трая малко. Дружините отъ същата колона настѣпиха отново съ устремъ. Когато дясниятъ флангъ—3-а дружина—се спусна къмъ Карагачъ дере и бѣ срещната съ силенъ огънъ, който се не виждаше откъде иде, тя прекрати огъня, като предполагаше, че насреща си имаше части отъ 5-а дивизия. Скоро, обаче, се разбра, че това сж турци; последните започнаха да стрелят и отъ източния брѣгъ на Карагачъ дере и принудиха фланговата българска рота—11-а—да загъне фланга си.

Докато ставаше това на дясния флангъ на отряда на подполковникъ Кацаровъ, лѣвиятъ флангъ настѣпваше, безъ да има противникъ насреща си; турците, или не бяха съгледали докжде се простира тоя флангъ, или пъкъ не бяха успѣли да изпратятъ части и противъ него. Флангътъ настѣпва, докато по едно време се намѣри подъ кръстосания огънъ отъ вериги, които бяха залегнали предъ фронта и срещу лѣвия флангъ. На българския лѣвъ флангъ бѣше полуротата отъ 2-а рота; а до нея—14-а рота. За да отбие турците, които бяха обхванали фланга, подполковникъ Дяковъ Антонъ, който, като старши, командуваше дружините, изпрати 9-а рота да удължи лѣвия флангъ.